

Iubire și blestem

Înstrăinat în timp

Capitolul 1

Sydney, Australia, 1 aprilie 1973.

De la fereastra biroului opulent, situat la etajul 53 al Turnului Serpens, Rudy Balan privea absent orașul. Vederea era panoramică, cuprinzând până la orizont imensitatea Pacificului și centrul comercial al magnificei metropole.

Jos, lumea părea mărunță și nesemnificativă. Ca director general executiv al conglomeratului Serpens, Divizia Asia-Pacific, Rudy atinsese apogeul carierei și al succesului.

O companie renumită, specializată în investiții imobiliare și servicii financiare, incluzând operațiuni bancare și de asigurări, Serpens era una dintre cele mai mari corporații din lume, cu filiale răspândite în majoritatea orașelor mari din Vestul Europei, în Asia, în cele două Americi, în Australia și în Africa de Sud.

În Australia, filiala principală din Sydney era centrala operațiilor din Asia-Pacific. Portofoliul de investiții al companiei, incluzând terenuri, clădiri și mijloace bănești, era evaluat la zeci de miliarde de dolari, iar acțiunile sale erau listate la toate bursele majore ale lumii.

Terminând de citit raportul financiar pe perioada încheiată la 31 decembrie 1972, Rudy dădu din cap, mulțumit. Rezultatele financiare erau din nou spectaculoase, cu venituri și profituri ce depășeau cu mult pe cele din perioada precedentă.

Și, totuși, Rudy nu se simțea în largul lui. În ziua următoare urma să zboare la Hong Kong, unde avea loc adunarea

generală anuală. Vrând, nevrând, acolo trebuia să se întâlnească cu tatăl său, George Balan, care era președintele Consiliului de Directori și șeful suprem al conglomeratului multinațional Serpens.

Rudy știa bine că „bătrânul“ era mâhnit și iritat de o așa-zisă deficiență genetică pe care și el – Rudy – părea că o moștenise. În familia Balan cromozomii sexului favorizau cu predilecție conceperea vlăstarelor de gen feminin.

La 67 de ani, George Balan se considera prea bătrân ca să mai conceapă copii, dar insista cu îndârjire că Rudy poate și *trebuie* să „producă“ un băiat. Însă Rudy și soția lui – Monica – aveau doar trei fiice și George nu era deloc mulțumit.

Era, de fapt, ferm hotărât să lase în urmă măcar un moștenitor de gen masculin care să-i preia imperiul și să perpetueze numele Balan. Altfel, dacă Rudy avea să fie ultimul din neam, numele Balan era în primejdie să se stingă. Deși știa că Monica nu mai putea zămisli copii, George nu renunțase niciodată la ideea de a avea un nepot băiat.

Confruntat fiind cu o problemă fundamentală pentru el, acum înțelegea George cu adevărat prin ce trecuse bunicul său – Ion Bălan – cu mulți ani înainte.

Ion Bălan, născut în Munții Buzăului, emigrase în America chiar la sfârșitul Războiului Civil dintre Nord și Sud. La fel ca alte mii de aventurieri, se stabilise inițial în Columbia Britanică. Și, către sfârșitul anului 1860, Ion avusese norocul să descopere aur.

Acumulând o avere impresionantă chiar înainte de a împlini 30 de ani, Ion s-a mutat spre sud, în California unde s-a însurat cu o irlandeză. Înzestrat cu un fler deosebit în afaceri, a cumpărat la un preț derizoriu câteva mii de hectare de pământ, întemeind cea mai mare fermă de vite din sudul Californiei. Nici în „afacerile domestice“ nu pierduse vremea Ion – în primii șase ani de căsnicie, irlandeza îi născuse șase copii. Din nefericire pentru Ion, erau, toate, fete.

Cu inima îndoită, Ion se resemnase, renunțând la ideea de a avea un fiu și concentrându-și toată atenția asupra fermei și

afacerilor. În privința asta, știa bine ce face. A achiziționat, la un preț foarte scăzut, mai mult pământ, pe care l-a arendat. A cumpărat o bancă în San Francisco și a început să dea bani cu împrumut și să finanțeze companii miniere. Cum unii dintre proprietari nu au fost în stare să-și onoreze împrumuturile, a preluat minele pe care le-a vândut mai târziu, înregistrând profituri enorme. În plus, a început să vândă acțiuni în banca lui și a înființat o companie de asigurări, rotunjindu-și astfel tot mai mult averea.

Către sfârșitul secolului, Ion Bălan devenise unul dintre cei mai bogați și influenți oameni de pe Coasta de Vest a Americii. Tot atunci, Emilia, fiica lui mezină, s-a măritat cu un oarecare Dennis Nicolaidis, fiul unui magnat grec. Spre încântarea lui Ion, Emilia a realizat ceea ce nici mama ei și nici surorile nu reușiseră să facă. În al șaselea an al noului secol, Emilia a născut un băiețel – al zecelea nepot al lui Ion și singurul de gen masculin. Băiatul a fost botezat George.

Din ziua în care s-a născut George, fericitul bunic a început să se preocupe în mod temeinic de creșterea și educația singurului său nepot. Petrecea în fiecare zi ore întregi învățându-l tot ceea ce el considera că trebuie să știe un băiat: să călătorească, să pescuiască, să vâneze, să boxeze și, nu mai puțin, să vorbească românește.

Un băiat nu are voie niciodată să uite cine îi sunt străbunii și locul de obârșie, îi amintea mereu Ion micuțului George. Cu multă răbdare și consecvență l-a îndreptat pe George către cultura românească și către obiceiurile și felul românesc de a trăi, ignorând, în același timp, total și cu bună știință cealaltă jumătate a copilului – ereditatea parțial elenă.

De fapt, pe Ion chiar îl deranja originea greacă a tatălui lui George. Nu acceptase niciodată ideea că nepoțelul lui era un Nicolaidis în loc să fie un Bălan. Dar, așa cum se întâmplă de multe ori, și de data asta, a intervenit mâna salvatoare a destinului.

Fiind un naționalist înflăcărat, când, în 1914, a izbucnit Primul Război Mondial, Dennis Nicolaidis a traversat

Atlanticul, înrolându-se în lupta împotriva turcilor, în Orientul Mijlociu. După ce au trecut trei ani fără ca Dennis să dea niciun semn de viață, Ion a profitat de ocazie și l-a adoptat pe George care tocmai împlinise 12 ani. Astfel, la sfârșitul războiului, visul de o viață al lui Ion s-a împlinit. În 1918, George Nicolaidis a devenit George Bălan.

Nouă ani mai târziu, când Ion s-a stins din viață, la 87 de ani, George a moștenit majoritatea imensei averi a bunicii sale. În același an, s-a însurat cu Elena, o tânără de origine spaniolă, care dobândise de curând mult-râvnitul titlu de Miss California.

În anul următor, Elena a născut un băiețel. Ultima dorință a lui Ion înainte de a muri fusese să îi dea strănepotului său un nume românesc. Preferința lui fusese Radu. Elena însă prefera un nume spaniol, ca Roberto sau Robredo. Ca să-i împacă pe amândoi, George a ales un nume englezesc – ceva între românescul Radu și spaniolul Robredo. Așa au căzut de acord să-l numească pe copil Rudy. Tot atunci au schimbat și ortografia numelui de familie din Bălan în Balan.

George și Elena au mai avut încă cinci copii – toate fete. Două dintre ele, care erau gemene, au rămas „fete bătrâne“ toată viața. Celelalte trei s-au căsătorit. Una dintre ele nu a avut deloc copii, iar celelalte două au născut – fiecare – câte trei fete!

Exact la fel ca Rudy și soția lui, Monica.

*

Rudy și Monica s-au cunoscut la una dintre cele mai selecte școli din California, pe care o frecventau amândoi. Aveau pe atunci 15 ani. Lui Rudy îi plăcuse Monica din prima clipă... Înaltă, zveltă, blondă și cu ochi albaștri, Monica era cea mai drăguță fată din toată școala. Era unica fiică a unui senator care o crescuse singur, după ce soția lui, o actriță braziliană, murise de tânără. Deși avusese destule oferte, senatorul nu se recăsătorise, preferând să-și concentreze toată afecțiunea și atenția asupra fiicei lui.

Pe măsură ce creștea, Monica devenea din ce în ce mai frumoasă și, poate, oarecum surprinzător, frumusețea îi era completată de bună creștere, inteligență și un suflet nobil. Încă de când avea 14 ani, roia în jurul ei o sumedenie de tineri, printre care și Rudy.

Nici Rudy nu era un băiat de duzină. Isteț, bine făcut, neobișnuit de frumos și, fiind, pe deasupra, și fiul unuia dintre cei mai bogați oameni din stat, Rudy nu ducea nici el lipsă de admiratoare. El însă o voia pe Monica.

Și Monicăi îi plăcea de Rudy, deși o cam deranja faptul că el era atât de chipeș. Știa că un bărbat frumos va atrage întotdeauna o armată de dame frivole și că tentația ar fi prea mare pentru ca el să rămână credincios unei singure femei. Mai devreme sau mai târziu, un soț arătos ca un „Făt-Frumos“ va ceda în mod sigur ispitei, o prevenise tatăl ei, în repetate rânduri.

A durat cam un an până s-a hotărât Monica să-l aleagă pe unul din nenumărații ei admiratori. Și nimeni nu a fost surprins de alegerea ei, cu excepția lui... Rudy. El își pierduse între timp orice speranță.

Cu toată atracția fizică firească la acea vârstă, au mai trecut apoi încă două luni până Monica a împărtășit cu Rudy primul sărut, dar virginitatea nu și-a pierdut-o decât în noaptea nunții.

Un astfel de om era Monica.

*

Adunarea generală anuală a companiei Serpens s-a ținut în exotica super-metropolă Hong Kong, în prima zi de marți din luna aprilie. Entuziasmați de rezultatele financiare raportate, acționarii au aprobat în unanimitate toate punctele de pe ordinea de zi. Asta însă nu însemna că majoritatea acționarilor era de acord cu toate rezoluțiile propuse.

Locul întrunirii fiind destul de neconvenabil pentru mulți dintre acționari, numărul celor prezenți era minim.

Cei mai mulți votaseră prin procură și câțiva chiar respinseră unele dintre rezoluțiile propuse, deși știau că votul era simbolic. Clanul Balan deținea 51% din acțiuni și, deci, și puterea de vot.

Dineul de după întrunire avu loc la hotelul Excelsior din Causeway Bay, unde erau cazați cei mai mulți participanți. George Balan stătea la Mandarin, un hotel de cinci stele, cotat printre primele zece din lume, în timp ce Rudy alesese Hotelul Repulse Bay, situat pe plajă.

După dineu, Rudy își vizită tatăl la apartamentul acestuia din Hotelul Mandarin. După cele șase luni de când nu se mai văzuseră, Rudy remarcă din nou ce bine arăta bătrânul. Cu trăsături masculine și ochii de un cenușiu închis, George Balan era voinic și, în același timp, zvelt la cei aproape un metru nouăzeci. În mod neobișnuit pentru un om de vârsta lui, părul tuns scurt îi era încă des și își menținuse culoarea naturală.

Balan tatăl își primi fiul fără prea mult entuziasm, oferindu-i un pahar mare de vin roșu, după care își turnă și el unul. Ieșiră amândoi pe terasă.

Bătrânul se așază pe un scaun, cu fața către Portul Victoria, și sorbi câteva înghițituri de vin, admirând una dintre cele mai spectaculoase priveliști de pe pământ. Vederea nocturnă a portului era absolut superbă.

George rămase tăcut vreme îndelungată. *E bine așa*, se gândi Rudy, după ce douăzeci de minute trecură în tăcere. Spera ca tatăl lui să rămână tăcut tot restul serii, deși știa că se aștepta la prea mult.

— Am să-ți trimit o nouă asistentă, spuse într-un sfârșit bătrânul.

— Dar... de ce? Eu sunt mulțumit cu Tessa, răspunse Rudy.

La cei 40 de ani ai ei, englezoaica Tessa era, după părerea lui Rudy, foarte eficientă. Era de 14 ani asistenta lui executivă.

— Știi că tu ești mulțumit de Tessa. Dar eu nu sunt.

— Dar... scuză-mă, tată... Tessa lucrează pentru mine, nu pentru dumneata.

— La urma urmei, toți angajații lui Serpens lucrează pentru mine, îi aminti George.

— Aici... ai dreptate, admise Rudy. Dar de ce nu ești mulțumit de Tessa?

George își scoase un pachet de țigări din buzunarul de la haină, luă una și o aprinse. Lui Rudy nu-i oferă niciuna.

— Îmi dai și mie o țigară? întrebă Rudy.

— Ție nu-ți priesc țigările.

— În schimb, *dumitale* îți priesc.

— La vârsta mea nu mai contează.

George trase din țigară în tăcere. După o vreme, stingându-și țigara, rosti.

— Hai înăuntru. S-a făcut cam răcoare.

În sufragerie, bătrânul își reluă rutina. Umplu paharele, apoi se așează într-un fotoliu de piele și sorbi de câteva ori din vin.

De data asta, Rudy ar fi vrut ca tatăl lui să vorbească; să continue conversația despre Tessa și noua asistentă executivă. Era însă clar că George avea alte gânduri.

— De ce nu ești mulțumit de Tessa? îi aminti Rudy.

George îl privi absent, de parcă nu avea nicio idee ce căuta Rudy acolo.

— Tessa?

— De ce nu ești mulțumit de ea? repetă Rudy întrebarea.

— Pentru că eu sunt mulțumit de mama ta.

— Ai să te miri, dar și eu sunt mulțumit de Monica.

— Poți să-mi explici ce înțelegi tu prin mulțumire?

Rudy cugetă câteva clipe.

— Când iubești o femeie și te iubește și ea pe tine ...pentru mine, asta-i destul ca să fii mulțumit.

George mai luă o gură de vin și se încruntă.

— La vârsta mea, genul ăsta de mulțumire nu contează prea mult. Nu mai contează.

— Dar eu nu sunt de vârsta *dumitale*.

— Ai să fii. Și nu prea are rost să trăiești doar pentru că iubești o femeie și te iubește și ea pe tine. Asta nu-i destul și n-are nicio valoare. Sunt milioane și milioane de oameni pe lumea asta care se complac în situația asta. N-au realizat nimic în viață și nu vor realiza niciodată... tocmai de asta. Să iubești pe cineva și să fii iubit e ceva fără importanță. Desigur, mai sunt și multe alte milioane care nu știu ce înseamnă dragostea adevărată. Milioane de bărbați și femei iubesc pe cineva ...dar în zadar. Adică iubesc pe cineva fără ca iubirea lor să fie împărtășită de acel cineva. Iubesc pe cineva care iubește pe altcineva. Sau chiar mai rău...

— Cum adică, mai rău?

— Cineva care *se preface* că iubește. Foarte puțini oameni sunt sinceri... din diverse motive. Dar nici asta n-are nicio importanță.

— Dar ce are importanță pentru dumneata?

— Să ajungi în cărțile de istorie ar fi, într-adevăr, ceva. Dar asta nu-i deloc ușor. În primul rând, trebuie să ai bani. Și tot ce îți aduce banul. Adică, putere și influență. Și, pe deasupra, desigur, case, și mașini, și iahturi, și tot luxul de pe lume. Plus dragoste. Adică, dacă dragostea se poate cumpăra. Eu am ajuns la o vârstă la care iubirea nu mai contează.

— Se pare că scopurile noastre nu coincid, spuse Rudy. Telul vieții mele nu este să fiu menționat în cărțile de istorie.

Bătrânul se încruntă, vădit nemulțumit.

— Nu trebuie să uiți că și tu ești un Balan. Și numele Balan *trebuie* să rămână în istorie. Și cum tu ești acum ultimul mascul Balan, numele Balan trebuie să rămână în istorie prin tine, prin fiul tău și prin fiul fiului tău și așa mai departe. Neamul Balanilor nu trebuie să se stingă.

— Eu nu am niciun fiu. Și știi doar prea bine că Monica nu mai poate avea copii.

— Dar tu poți. Și *trebuie* să ai un fiu cu orice preț, replică George pe un ton ridicat.

— Prețul pe care-l ceri e mult prea mare pentru mine.

Respect pentru oamenii și cărți

— Nu trebuie să uiți că, în final, totul se măsoară în bani. Și bani avem.

— Numai că eu nu sunt ca dumneata. Pentru mine, banul nu e totul.

— Nu, nu banul, ci ceea ce poți cumpăra cu el. *Puterea banului.*

— Știi la ce te referi. Poate ai uitat că Monica și cu mine avem trei fete.

— N-am uitat. Bineînțeles că, într-o zi, Carmen, Ronita și Valentina se vor mărita și probabil că vor avea și ele ...o mulțime de fete, spuse George pe un ton de umor amar.

— Dar chiar în ipoteza improbabilă că se va naște un băiat, *tu* ai uitat că acel băiat nu o să fie un Balan... ci un Smith sau Jones sau Papadopoulos sau ce-o mai fi.

Recunoscând semnele, Rudy știa că George se ambalase și că n-are nicio șansă să-l convingă. Nu era prima oară când discutau pe tema asta și de fiecare dată bătrânul insista tot mai mult ca Rudy să-i dea un răspuns. Venise timpul să-i dea un răspuns, hotărî Rudy, dar nu răspunsul pe care George îl aștepta. Știa însă că George nu era genul să cedeze când își punea ceva în gând. Indiferent ce.

— Știu cât de mult înseamnă asta pentru dumneata, dar Monica înseamnă chiar mai mult pentru mine. Îmi pare rău, dar ce îmi ceri este prea mult. Nu pot să fac așa ceva.

George se întunecă la față. Părea dintr-odată îmbătrânit cu mai mulți ani.

— Ești sigur că așa ai hotărât? întrebă.

Rudy dădu din cap convins.

— Așa am hotărât.

George privi pierdut într-un punct nedefinit.

— Sper că îți dai seama ce faci.

— Poate că nu, dar asta e, răspunse Rudy, ridicând din umeri.

George dădu pe gât ce mai era în pahar și se uită la ceas.

— Mie mi-ajunge pentru azi. E timpul să mă odihnesc, dacă se poate.